

Guanyador
JOAN C. GONZÁLEZ PUJALTE

ELS FESTIVALS DE L'AIRE

*l'aire se'n duia l'amor,
el teu, per les roses.)*

M. Pessarrodona

SERPENTS PROGRESSUS

Es torna l'espiga agulla en blau aquest cop
sense un avís previ i zas un silenci punxegut amenaça
en clau d'ofidi la rasurada pedra amb sincopats avenços
que deixen marca.

INTERIOR

Les coses arrengrerades monàsticament.
Les coses blanques, encartonades i pulcres.
Les coses geomètricament delimitades.
Aquesta tectònica de coses arrengrerades,
de coses blanques, de coses encartonades,
de coses pulcres i coses geomètricament
disposades dins dels festivals de l'aire.

Aquest pes desitjable d'interior holandès.
Afora l'hivern. El trist xiulet d'un tren. La badia de Delft.

MATURITATEM

Fora hi ha fulles rebels, al carrer, que caigudes
d'un arbre qualsevol ja no saben reconèixer l'arbre
que les va fer i es deixen tòrcer el rumb pel desig
aparentment pueril del vent. Com et passarà sempre,
sàpigues. Com ja et comença a passar.
Un dia a tu mateix el vent aquest et traurà la idea
de ser etern i a dintre et ficarà un fred de gel,
una ànima de neu

MERIDIEM

Considerada la immobilitat de les masses en situacions
com aquestes, la contenció de la pedra arrelada
a d'altres pedres del paisatge. Considerant la física,
la norma, l'estadística, el desig de ser de les coses que són:
encara rai, que el vent afablement ha deixat ser volum
el volum que volia ser el que abans ja era,
abans d'aquestes ferides de l'atmosfera, d'aquests
terbolins de pols i fullaraca

GEBRADA

Hi ha un extens plànol de desordres i incidències.
Hi ha un insubstancial girigai de plomalls.
Hi ha arpes elèctriques, desfiguració massiva d'angles,
la gebrada de les coses en una cartografia
de volàtils circumstàncies.

MALA NOCTIS

Aquest nit has tingut un dolor i l'has posat al meu cor
o aquí i allà del meu cos, l'has disseminat a flocs
pel meu paisatge i has bufat
per sanar-me quan m'has vist nafrat.
Tal i com jo t'he ensenyat i m'esperava.

ARBORE

Des dels arbres queia una vibràtil ombra de fulles; redós
d'un palmell que travva el feix de la llum que s'havia fet
sageta entre els núvols rapidíssims. Era fàcil trepitjar-la.
Sonava una trompeta.

LIBERIS POST MERIDIAM VENTOSA

Ara, en versos com aquest i amb la placidesa
que dóna saber que la tarda s'anirà
extingint damunt les nostres coses
tan senzilles com els palmells de les mans,
et reconeixeré un cop més de nom
i de substància i de mirada.
Com quan als meus peus anaves eixamplant-te les ungles,
els ulls, la pell, les dents et punyien a la geniva.
En aquell naixement que era un pic de dolor
necessari i tot em passava fent el silenci
de la remor de l'aire que fora bufava, per dins,
com una saba que don vida i m'encenia de versos.
Ara la placidesa que dóna saber
que em reconeixes en aquest desori de fulles
seques i de cançons franceses.
I que tu també em vols reconèixer.

LUCE NOVA

El silenci monstruós del gessamí quan s'ha deixat sacsejar
tota una eternitat pel brutal crepuscle i enardit ha acabat
per apunyal·lar la llum amb una violència inesperada.
Als seus peus s'esdevé la sagnia de l'ombra,
d'una ombra que arrencava de tota cosa
l'alba nova.

NON

Ni la llum que s'apaga ni la pedra que cau de les gàrgoles
d'un temple ni un somni ni un desig ni l'oblit d'un mort
ni una flor ni un ciment ni un pierrot ni un armari
ni unes tisoires tallant les ales d'un ocell viu.
Això no és la veu del silenci. Aire i Pink Floyd
aquest capvespre. Això no és un mur ni una poma
de cristall penjant en un arbre de ferro.

SPLENDOR

Aquest és un mirall per a la màscara.
Aquest és un mirall per a la composició
d'una autocompalença.
Aquest és un mirall per a un cos a cos
a mig camí entre l'arena i l'aigua.
Aquest és un mirall on no m'hi veig
quan em regiro massa ràpid.
Aquest és un mirall on no puc veure
com em sagna l'espatlla

VESTIGIA

A qualsevol hora, no importa quina, una tensió de cables,
una ínfima deformació de línies elèctriques ple pes
monocord i negre d'un ocell o dos o milers en el tendó
mateix del silenci udol. Al fons, cases negres, cert paisatge
que m'estimo poc o molt, depèn del poema,
depèn de la distància teva, certa arítmia dodecafònica,
substància insubstancial, subtil brutalitat de fonemes
de galop de cavall, empremtes seques sota qualsevol sol
o qualsevol octubre.